



Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնաւորուածներ...

Մայիսի 11.28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՐԻ**

Մեկնումներ, 2014թ.
N 8 (59)



Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԳՐԱԴԱՐԱՆԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ

ԳԻՏԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

**ՄԻ՛ ԳՆԱՑԵՔ
ԳՈՒՇԱԿՈՂՆԵՐԻ ՄՈՏ**

ՎԻՐԱՎՈՐԱՆՔԻՆ ԱՍԱ «Ո՛Չ»



ԱՄՍԱԳԻՐ

Վեպրեմբեր, 2014թ., ՏՆ 8 (59)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Համաժողով.....	1
<i>Իգոր Ազանով</i> Վիրավորանքին ասա «ո՛չ».....	2
<i>Ռադիկ Մխիթարյան</i> Ծնող-երեխա փոխհարաբերության մասին.....	6
Մի՛ գնացեք գուշակողների մոտ.....	11
Վկայություն.....	13
Մոր աղոթքով.....	14
Մանրապարումներ.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

«Բայց ինչ որ ինձի շահ էր, զանհկա Քրիստոսի համար վնաս սեպեցի» (Փիլ.3.7):



Օգոստոսի 7-9-ը Հանքավանում, մեր եկեղեցու ճամբարում տեղի ունեցավ Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցու համաժողով, որի նշանաբանն էր *«Բայց ինչ որ ինձի շահ էր, զանհկա Քրիստոսի համար վնաս սեպեցի»* (Փիլ.3.7): Համաժողովին մասնակցում էին ոչ միայն հայաստանից, այլև արտասահմանյան տարբեր երկրներից ժամանած պատասխանատու եղբայրներ: Ներկա էին նաև ԱՊՀ և մերձբալթյան երկրների ԱՀՔ եկեղեցիների պատասխանատու եպիսկոպոսներ Գեորգի Բաբի եղբայրը, Ռուսաստանի ավագ եպիսկոպոս Ստեփան Կոզիցկի եղբայրը, Գերմանիայի ավագ եպիսկոպոս Վիկտոր Ֆոյց եղբայրը՝ եպիսկոպոս Գուգո եղբոր հետ, և ուրիշ շատ եպիսկոպոսներ, երեցներ ու սարկավագներ Ռուսաստանից, Եվրոպայից, Ամերիկայից և այլ երկրներից:

Համաժողովին մասնակցում էր նաև ԱՄՆ-ի հայկական ԱՀՔ եկեղեցիների պատասխանատու եպիսկոպոս Գևորգ Բաբուջյան եղբայրը:

Համաժողովում նշվեց, թե որքան պատասխանատու ժամանակաշրջանում ենք մենք ապրում և որքան կարևոր է այսօր, որ եկեղեցիների սպասվորներն ու պատասխանատու եղբայրները սրբաճան աշխատեն, որ կարողանան Պողոս առաքյալի ման առել. *«Այն, ինչ որ ինձի շահ էր, զանհկա Քրիստոսի համար վնաս սեպեցի»*:

Համաժողովում նշվեց նաև, որ այդպիսի ազատություն ունենալու համար հարկավոր է ավելի խորը ճանաչել ճշմարտությունը, այսինքն՝ Քրիստոսի սերը, որ բոլոր գիտություններից գերազանց է: Քրիստոսին ավելի լավ ճանաչելու համար մենք պետք է ավելի մոտենանք Նրան: Աստված ուզում է, որ մենք մոտենանք Իրեն: Այդ մասին է վկայում *Հսկողոս 4.8 խոսքը. «Աստուծոյ մոտեցեք, և անհկա ձեզի պիտի մոտենայ...»*: Մենք որքան շատ մոտենանք Նրան, այնքան ավելի շատ կսիրենք, ու այդ սիրտ պատճառով մեզ համար ուրախություն կլինի Նրա կամքը կատարելը:



Պենպոնեմի եկեղեցի, 2014թ., ՁՄ 8 (59)

ՎԻՐԱՎՈՐԱՆՔԻՆ ԱՍԱ

«Ո՛Չ»

Դուրս ներքեք հին խմորը, որ նոր զանգված լինեք, առանց բքխմորի: Քանզի Քրիստոսը՝ մեր Չարիկը, մեզ համար զոհվեց. ուրեմն եկեք տոնը կատարենք ոչ թե հին խմորով, ոչ էլ չարության և անզգամության խմորով, այլ՝ անկեղծության և ճշմարտության անխմոր հացով:

Ա Կորնթացիս 5.7-8

Սկզբը՝ նախորդ համարներում

Իսկ հիմա կարդանք *Ծննդոց 45.15 խոսքը*. «Եվ իր բոլոր եղբայրներին համբուրեց և նրանց փաթաթված յացով և սրանից հետո եղբայրները նրա հետ խոսեցին...»: Հովսեփի, դու ո՞ւմ էիր գրկում, ո՞ւմ էիր համբուրում: Գրված է՝ իր եղբայրներին: Ես ուզում եմ ձեզ մի հոգևոր գաղտնիք բացել. բանն այն է, որ Հովսեփն էլ, Ստեփանոսի նման, կանգնած էր ընտրության առաջ: Արարիչը նրան ասում էր. «Հովսեփ, դու իրավունք ունես ընտրելու. կա՛մ սիրտդ բացես դառնության ու վիրավորանքի առջև, կա՛մ ասես. «Վիրավորանք, դու տեղ չունես իմ սրտում, ես ընտրում եմ Իսրայելի Աստծու ներկայությունը»»: Ես համոզված եմ, որ սա հեշտ կայացվող որոշում չէ, բայց Աստծու ներկայության շնորհիվ Հովսեփը ստրկության տարիներին երագում էր ոչ թե վրեժ լուծել, այլ հանդիպել եղբայրներին՝ նրանց ոչ թե պատժելու, այլ գրկելու և համբուրելու համար: Այդ նույնը մենք տեսնում ենք Ստեփանոսի մոտ:

Վիրավորված սիրտը լցված է վրեժով, իսկ ներող սրտում վրեժխնդրու-

թյան նշույլ անգամ չկա: Այդպիսինին ես կոչում եմ երանելի, որովհետև այդ մարդուն խավարը ներսից չի ուտում, նա հանգիստ քնում է, հանգիստ վեր կենում, հանգիստ մայում է իրեն դավաճանողների աչքերի մեջ և միևնույն ժամանակ նրանց ոչ մի վատ բան չի ցանկանում, այլ օրհնում է Հիսուսի անունով: Դա Արարչի առջև հոգևոր բարձր աստիճան ունեցող և օրհնյալ մարդ է:

Բայց Հովսեփի փորձություններն այդքանով չվերջացան: Այդ հարցը մինչև վերջ ուսումնասիրելու համար կարդանք *Ծննդոց 39.5 խոսքը*. «Եվ եղալ, որ նրան իր տան և իր բոլոր ունեցվածքի վրա վերակացու արած ժամանակից հետո, Եհովան եզիպտացու տունն օրհնեց Հովսեփի պատճառով. և Եհովայի օրհնությունը լինում էր թե տանը, և թե դաշտում նրա բոլոր ունեցածի վրա»: Եկեք հասկանանք, թե ինչու այդպես եղավ: Այս մարդն ուներ հարստություն, ծառաներ, ստրուկներ... Բայց այս մի ստրուկի ձեռքբերումով Աստված օրհնեց Պետափրեսի ունեցածը, որովհետև այս ծառան ամեն ինչից առաջ փնտրում էր

Աստծու երեսն ու հաճությունը: Իսկ Արարիչը երկնքից նայելով ասում էր՝ Ես չեմ կարող չօրհնել քո ձեռքի աշխատանքը:

Իսկ հիմա կարդանք Ծննդոց 39.19-20 խոսքը, որպեսզի իմանանք, թե ինչով ավարտվեց այս օրհնությունը. *«Եվ եղավ, երբ որ նրա տերը լսեց իր կնոջ խոսքերը, որ պատմեց իրան ասելով, քո ծառան ինձ այսպիսի բաներ արավ: Նրա բարկությունը բորբոքվեցավ: Եվ Հովսեփի տերն առավ նրան և բանտը դրավ՝ այն տեղը, ուր որ բազավորի բանտարկյալներն էին կապված. և նա այնտեղ բանտում էր»:*

Ուշադրություն դարձրեք, Հովսեփը Պետափրեսի տան օրհնության պատճառն էր, և դրա դիմաց փոխանակ պարգևատրվեք, գրպարտությամբ բանտ ընկավ: Իսկ հիմա եկեք մի փոքր դադար տանք և վերհիշենք Հովսեփի ապրած կյանքը: Հարազատ եղբայրները նրան դավաճանեցին, վաճառեցին ստրկության, իսկ այն մարդիկ, ում տանը ծառայեց արդարությամբ և ջանասիրությամբ, պարգևատրեցին բանտախցով: Հիմա նա կարող էր մտածել, որ ոչ մեկին վստահել չի կարելի, բոլորը չար են: Հովսեփը ձեռք բերեց երկրորդ հարգելի պատճառը՝ նեղանալու ամբողջ աշխարհից:

Հիմա կարդանք Ծննդոց 39.21 խոսքը. *«Բայց Եհովան նրա հետ էր»:* Գիտե՞ք որն է ճշմարտությունը. Հովսեփը գնաց բանտ, բայց նրա սրտում վիրավորանք չկար: Նա իր սրտում որոշել էր ապրել ոչ թե վիրավորանքի դառնությունով, այլ Սուրբ Հոգու փառավոր

ներկայության քաղցրությունով: Եվ երբ Աստված երկնքից տեսավ Հովսեփի սրտի որոշումը, ասաց. «Հովսեփ, դու գնում ես բանտ, բայց դու մենակ չես գնում»: Եվ Աստված Հովսեփի հետ էր:

Ես ուզում եմ ասել, որ Աստված տեսնում է, թե մեր արտերում ինչին ենք առաջնություն տալիս: Եթե նա տեսնի, որ քո սրտի մաքրությունը քեզ համար առաջնային է, դու մեծ հատուցում կստանաս:

Եթե դուք տեղյակ եք, բանտում գործում է ջունգլիների օրենքը՝ ուժեղները ոչնչացնում են թուլերին: Իսկ հիմա կարդանք Ծննդոց 40.5-8. *«Եվ երկուսն էլ երազ տեսան՝ ամեն մեկն իր երազը մի գիշեր՝ ամեն մեկն իր երազի նշանակությամբ՝ Եգիպտոսի բազավորի մատավարը և հացագործը, և տեսավ նրանց, որ արտամած էին: Եվ հարցրեց փարավոնի ներքինիներին, որ իր տիրոջ տանը իր հետ բանտարկված էին՝ ասելով. Ինչո՞ւ համար ձեր դեմքերը այսօր ախտոր են: Եվ նրանք ասեցին նրան. Երազ ենք տեսել և նրան մեկնող չկա: Եվ Հովսեփն ասեց նրանց. Ահա մեկնություններն Աստծուն են վերաբերում. խնդրեմ, պատմեցեք ինձ»:*

Հիմա պատկերացրեք մի մարդու, ում դավաճանել են հարազատները, ով գրպարտության արդյունքում հայտնվել է բանտում. նա ողջ աշխարհի դեմ չաբանալու իրավունք ուներ, եթե իր սրտում տեղ տար վիրավորանքին: Բայց Հովսեփն ընտրեց Աստծու ներկայությունը և վիրավորանքին ասաց.

Պենպոնեմ ֆեկե, 2014թ., №8 (59)

«Իմ սրտում քեզ համար տեղ չկա»: Ուշադրություն դարձրեք, թե նրա մեջ որքան քնքշություն ու նրբանկատություն կա, որ ուրիշներին հարցնում է. «Ինչո՞ւ եմ ձեր դեմքերն այսօր տխուր»: Ասացեք խնդրեմ, վերջին անգամ ե՞րբ եք ուշադրություն դարձրել այլոց սրտում դեմքերին: Հիմա կասե՞ք՝ ինձ իմ հոգսերն էլ բավական են: Հովսեփի հոգսերն իմ ու քո հոգսերից շատ էին... հետո էլ իր ծառայությունն է առաջարկում. «Ահա մեկնություններն Աստծուն են վերաբերում. խնդրեմ, պատմեցեք ինձ»: Կարելի է մտածել. «Հովսեփ, մի՞թե մարդկանցից չես հիասթափվել»: Այո՛, մարդկանցից՝ գուցե, բայց Իսրայելի Աստծուց՝ ոչ:

Ես այսօր այս բառերն ասում եմ թե ինձ, թե քեզ. եթե դու սրտումդ չես ընդունել վիրավորանքի դառնությունը, ապա մարդկանց նկատմամբ կմնաս ուշադիր ու հոգատար, որովհետև Աստծու ներկայությունը ոչ թե խստացնում է մարդկանց սրտերը, այլ, ընդհակառակը, փշրում է և մարդկանց դարձնում ազնիվ, նրբանկատ, ուշադիր, բայց ոչ կոպիտ ու խստասիրտ: Եվ դա դուք կարող եք տեսնել Հովսեփի կյանքում: Եթե դու ունես Քրիստոսով սրբացած սիրտ, դու չունես ո՛չ կասկածներ, ո՛չ վատ մտադրություններ, դու անկեղծ սիրում և օրհնում ես նույնիսկ քեզ հալածողներին, դու այն մարդն ես, ում ներսից չի ուտում խավարը, ով ապրում է Աստծու օրհնյալ ներկայության մեջ:

Երբ մատռվակը դուրս էր գալիս

բանտից, Հովսեփը նրան խնդրեց փարավոնի առաջ հիշել իր մասին: Բայց կարդում ենք. «*Բայց մատռվակապետը չհիշեց նրան*» (Ծննդոց 40.23): Ահա և երրորդ փորձությունը Հովսեփի կյանքում: Եվ որքա՞ն ժամանակ հետո հիշեց Հովսեփին: Կարդում ենք. «*Եվ եղավ երկու տարի հետո փարավոնը երազ տեսավ*» (41.1):

Ես չեմ բացառում, որ վիրավորանքն, առիթ ունենալով, խոսում էր Հովսեփի սրտի հետ և բացատրում, որ սրտում իրեն տեղ տալու ժամանակն է: Սակայն հետո, երբ մատռվակը հիշեց Հովսեփի մասին, նրան կանչեցին: Երբ նա կանգնեց փարավոնի առջև, մեկնեց երազը, փարավոնն ասաց. «*Կարո՞ղ ենք գտնել սրա պես մի մարդ, որի մեջ լինի Աստծո հոգին*» (41.38):

Այնպիսի տպավորություն է ստեղծվում, որ Հովսեփը հանձնեց բոլոր քննությունները և ասաց. «Տե՛ր, Դու ամենաթանկն ես, որ ես ունեմ իմ սրտում: Իմ սիրտը վիրավորանքի համար չէ: Ցավալի է, որ եղբայրներս, Պետափրեսն ու մատռվակապետն այդպես վարվեցին ինձ հետ, բայց ես նրանցից չեմ նեղանում, որովհետև ուզում եմ Քո ներկայությունն ունենալ իմ սրտում»:

Երբ Հովսեփը կանգնեց փարավոնի առաջ, կուրծք չծեծեց ու չասաց, թե ինքը այսինչ թվից Սուրբ Հոգով մկրտված: Նա հեգոթյամբ ասաց այն, ինչ իրեն հայտնել էր Աստված, որովհետև նա իր սրտում տեղ չէր տվել վիրավորանքի դառնությանը:

Ամփոփելով այս գրույցը՝ ուզում եմ

մի օրինակ ևս բերել. մեր եկեղեցում մի քույր կար՝ Վերա անունով: Նա ծերացել էր, և աղջիկը նրան տարավ իր մոտ՝ Մինսկ: Նա արդեն անկողնուց վեր չէր կենում, բայց միշտ զանգահարում էր եղբայրներին և խնդրում, որ այցելեն իրեն: Վերջապես եղբայրները կարողացան այցելել Վերա քրոջը: Երբ եղբայրներն աղոթեցին ու պատրաստ էին լսելու նրան, նա ասաց, որ ամբողջ կյանքում նեղացած է եղել իր հորից, որովհետև իրեն թույլ չի տվել ամուսնանալ իր սիրած տղայի հետ ու լիարժեք երջանիկ լինել: Այսօր ինքն Արարչի առջև խոստովանում է, որ սրտանց ներում է նրան: Եղբայր-ները խոստովանությունից հետո ծնկում են նրա մահճակալի մոտ աղոթելու: Այդ ժամանակ եղբայրներից մեկը հայտնություն է ունենում, որ Տերն արդեն կտանի Վերա քրոջը: Հենց այդ աղոթքի ժամանակ քույրը մի անգամ էլ խորը շնչում է և ննջում:

Իսկ հիմա ես ուզում եմ ձեզ հարցնել. ի՞նչն էր նրան պահում երկրի վրա: Մի՞թե գողությունը կամ պոռնկությունը: Ո՛չ, պարզվում է՝ վիրավորվածությունը: Գիտե՞ք, բարեկամներս, առաջ ինձ թվում էր, թե նեղացկոտությունը բնավորության գիծ է, թերություն, սակայն հետո ես հասկացա, որ նեղացկոտությունը մեղք է, որը մարդուն բաժանում է Աստծուց և նրա առաջ փակում է երկինքը, երկրի վրա նրան զրկում է օրինություններից և հարցականի տակ դնում փրկությանը:

Երկրորդ օրինակը վերաբերում է Վիկտոր Բելիխին: Մի անգամ, երբ նա

հասարակական տրանսպորտով տեղ գնալիս է լինում, նրան է մոտենում մի ծեր մարդ և հարցնում. «Դուք պատահաբար Վիկտոր Բելիխը չե՞ք»: «Այո, ես Վիկտոր Բելիխն եմ»: Այդ մարդը ներկայանում է և ասում, որ ինքը պետամվտանգոթյան կոմիտեի պաշտոնաթող սպա է: Եվ ինքն այն մարդկանցից մեկն է, ով եղբոր դեմ նյութեր էր հավաքում, և որոնց հիման վրա էլ հետագայում եղբորը դատապարտեցին: Վիկտոր Իվանովիչը 25 տարի անցկացրել է բանտերում և աքսորներում, կրել է անսահման գրկանքներ, տանջվել՝ հարազատներից բաժանված լինելով, կորցրել է միակ որդուն... Ահա քո առջև կանգնած է այն մարդը, ով իր ներդրումն է ունեցել քո կյանքի այդպիսին լինելու գործում. ի՞նչ կանեիր դու: Եթե մարդկորեն մոտենաս, ապա պետք է գոնե մի բան անես, որպեսզի նա զգա գոնե մի փոքր այն ցավից, որ դու ես ապրել: Բայց Վիկտոր Իվանովիչը, նայելով այդ մարդու աչքերին, ասում է. «Իսկ ես ձեզ ներում եմ»: Պաշտոնաթող սպան ասում է. «Դուք ուժեղ մարդ եք»:

Ես այս վկայությունից ենթադրություն եմ անում՝ ուժեղ է այն մարդը, ով ներում է, իսկ թույլն ապրում է այդ վիրավորանքի հետ:

Այժմ ես առաջարկում եմ հենց այսօր ասել. «Վիրավորանք, դու տեղ չունես իմ սրտում, ես որոշել եմ իմ սիրտը տալ Հիսուսին և Նրա Սուրբ Հոգուն»: Հրաժարվիր վիրավորանքից հենց հիմա և ներիր ամբողջ սրտով:

Իգոր Ազանով
երեց, Բելառուս

Պեղեկություններ, 2014թ., № 8 (59)

ԾՆՈՂ - ԵՐԵԽԱ ՓՈԽՀԱՐԱՔԵՐՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Սկիզբը՝ նախորդ համարներում



Մի հավատացյալ տղա պետք է գնար բանակ: Հայրը մի փոքրիկ խնջույք է կազմակերպում և հրավիրում է տղայի ընկերներին, հարազատներին: Նրան ճանապարհում են բանակ: Ծառայությունն ավարտելուց հետո ևս մի փոքրիկ խնջույք են կազմակերպում, սակայն տղան խնջույքին կարծես չի ուզում մասնակցել, նրա ուրախությունն իր հարազատների հետ չի լինում: Նա անընդհատ դուրս է գալիս պատշգամբ: Հայրը հետաքրքրվում է, թե ինչ է պատահել, տղան պատասխանում է, որ ինքն ամեն ինչից զգվել ու հոգնել է, ուզում է, որ իրեն հագիստ թողնեն:

Սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, երբ երեխան շեղվում է ճշմարտությունից, հետազայում նրան նորից Հիսուսին բերելը շատ դժվար է լինելու: Պետք է երեխային կրթել մանուկ հասակից: Նա պետք է ծնողի մեջ տեսնի հա-

վատք, որպեսզի ինքն էլ սովորի ու ապավինի Տիրոջ Խոսքին: Երբ երեխան դեռ մանուկ է, դժվար չէ նրան ուղղել Քրիստոսին, իսկ եթե մենք թողնենք, որ նա իր ուզած ճանապարհով գնա, հետո արդեն, ցավոք, շատ ուշ կլինի Հիսուսին բերելու համար, ո՛չ ծեծը կօգնի, ո՛չ էլ խրատը: *Առակաց 14.1-ն ասում է. «Իմաստուն կիները իրենց տունները կշինեն, բայց յիմար կիներ զանհիկա իր ձեռքով կը փլցնեն»:* Իմաստուն կինն իր տունը շինում է Աստծու կենդանի Խոսքի վրա, հավատքի վրա, նա ապավինում է Տիրոջը և իր երեխային ցույց է տալիս այդ ճանապարհը:

Սիրելիներս, մի՛ վախեցեք, մենք Աստված ունենք: Մենք պետք է Աստծու ողորմությամբ կարողանանք երեխային խրատել, ցույց տալ Տիրոջ ճանապարհը, ուղղել նրան դեպի Տերը, որպեսզի երեխայի սիրտը ամրապնդվի Աստծու Խոսքի վրա, և Աստծու Խոսքը դառնա նրա հավատքի հիմքը: *Առակաց 29.17 խոսքն ասում է. «Խրատե քո որդիդ, որպեսզի քեզ հանգստացնեն և քո հոգիդ զվարճացնեն»:* Եթե մենք չենք խրատում մեր երեխային, նա չի մեծանում հավատքի ու աստվածապաշտության մեջ, հետևաբար նա քեզ չի զվարճացնի, այլ կտխրեցնի, կտրտնեցնի, ցավ կպատճառի, քեզ ներսից կմաշի: Սիրելիներս, անհրա-

ՊԼԵՊՐԵՏԻՔ, 2014թ., №8 (59)

ժեշտ է, որ մեր երեխաները մանուկ հասակից կերակրվեն Քրիստոսի անխաբողջ կաթով: Ես ցանկանում եմ մի օրինակ բերել: Մի տան մեջ բույրիկն ուներ երկու հարս: Նրանք երկուսն էլ մի քանի օրերի տարբերությամբ ծննդաբերել էին և ունեին գրեթե նույն տարիքի երեխաներ: Երբ երեխաները դեռ մի քանի ամսական էին, նրանցից մեկի մայրը երեխային քնեցնում է և դուրս է գալիս տնից: Երեխան շուտ է արթնանում, սակայն մայրը դեռ տանը չի լինում: Երեխան անդադար լալիս է: Տատիկը ոչ մի կերպ չի կարողանում նրան հանգստացնել և մյուս հարսին խնդրում է, որ կուրծք տա երեխային, մինչև մայրը վերադառնա: Սակայն երեխան հոտոտում է և տեսնելով, որ դա իր մոր հոտը չի, կուրծքը չի վերցնում, ավելի բարձր է լալիս: Հենց այդ պահին ներս է մտնում մայրը և անմիջապես ուզում է կերակրել իր երեխային: Բայց երեխան հիմա էլ մոր կուրծքը չի վերցնում, քանի որ նեղացել է, վիրավորվել է մորից: Կարծես բողբոջում է, որ մայրն իրեն թողել և զննացել էր:

Սիրելիներ, մենք պետք է Ավետարանի խոսքերը հավատքով ցանենք երեխաների սրտի մեջ, նրանց պատմենք Հիսուսի մասին, երգենք Տիրոջ երգերից, և այդ ամենն անենք հավատքով: Եվ մի՛ ասեք, թե նա երեխա է ու ոչինչ չի հասկանում: Ո՛չ, սիրելիներ, նրանք հենց երեխա տարիքից էլ ամեն բան հասկանում են, և մենք այդ ամենը պետք է անենք հենց այդ տարիքից սկսած: Յուրաքանչյուր ծնող պետք է իմանա, որ երեխան ունի հինգ կարիք, և

մենք ճիշտ չենք անում, եթե այդ կարիքներն անտեսում, արհամարհում ենք:

Առաջին սիրո կարիքն է: Երեխան ունի սիրվելու կարիք, և դա միայն խոսքերով չպետք է լինի: Մերն ունի ձեռքեր, սերն ունի բարեհամբույր հայացք, սիրող աչքեր, ունի սիրող շուրթեր՝ մայրական և հայրական, որից երեխան ջերմություն է զգում: Երեխան ունի սիրվելու կարիք: Նույնիսկ մենք էլ, մեր չափահաս տարիքում, ունենք սիրվելու կարիք: Ես այսօր ի՞նչ եմ տալիս իմ երեխային, ունե՞մ արդյոք այդ ժամանակը՝ սեր տալու նրան: Չէ՞ որ սերը ժամանակ չի հարցնում: Երեխան անդադար ունի սիրվելու կարիք, և այդ կարիքից նա կարող է ցավ զգալ, կարող է հիվանդանալ: Մի անգամ, երբ ես մի շաբաթ տանը չէի, վերադառնալու պես կինս ասաց, որ տղաս հիվանդ է, ջերմությունը չի իջնում: Երբ երեխան արթնացավ ու ինձ տեսավ, անմիջապես մոտս եկավ: Ես նրան գրկեցի, համբուրեցի, գուրգուրեցի, և երբ նա կարոտն առավ, ջերմությունն անմիջապես իջավ:

Սիրելիներս, երեխան սիրուց էր հիվանդացել: Հա՛յր, մա՛յր, երեխան քո հայրական ու մայրական սիրո կարիքն ունի: Քույրեր և եղբայրներ, ես չգիտեմ, թե ձեզնից ով երբ է ապաշխարել, բայց ես փոքր հասակից եմ ապաշխարել, և այժմ ինչ որ խոսում եմ, խոսում եմ իմ կյանքից, այդ ամենը ես սովորել եմ իմ կյանքից: Շատ կարևոր է, որ մենք թույլ տանք՝ երեխաները մեզ հետ անկեղծանան, կարողանան մեզ հետ խոսել: Բայց մենք շատ ժամանակ գլուխ չենք դնում երեխայի

Պեպրեն Քեթի, 2014թ., № 8 (59)

հետ, նրան տրամադրելու ժամանակ չունենք և ուղարկում ենք տատիկների ու պապիկների մոտ: Պատահում է նույնիսկ, որ երեխան տատիկի հետ ավելի կապված է, նրան ավելի շատ է սիրում, քան մեզ՝ ծնողներին, որովհետև տատիկն ավելի ուշադիր և հոգատար է:

Երեխան ունի գնահատվելու կարիք: Շատ հաճախ երեխաները ցանկանում են մեզ օգնել, օրինակ՝ հատակն ավել: Մենք պետք է թույլ տանք դա: Եվ եթե նույնիսկ մա վատ է անում, միևնույնն է, մենք պետք է նրան գովենք, խրախուսենք, պետք է գնահատենք նրա արածը, գնահատենք նրան, այլ ոչ թե ցույց տանք, որ լավ չի արել: Չէ՞ որ մա ունի կարիք՝ գնահատվելու իր արած գործի համար: Եթե երեխան իր գործը կիսատ է արել, միևնույնն է, գնահատե՛ք, խրախուսե՛ք, որպեսզի ավելի լավ անի:

Ես ցանկանում եմ մեզ բոլորիս մի հարց տալ: Չէ՞ որ մենք էլ մեր Տեր Աստծու զավակներն ենք: Մի՞թե մենք Նրա առաջ ամեն բան ճիշտ ենք անում: Հապա ինչպե՞ս է, որ Նա մեզ սիրում է և մեր պակասները երբեք երեսով չի տալիս, մեզ չի թերագնահատում: Որովհետև Նա Հայր է և մեզ համար ամենավառ օրինակն է: «Ինձանից սովորեք», - ասում է Աստծու Խոսքը: Հնարավոր է, որ ես եկեղեցում լավ աղոթող եմ, եկեղեցու լավ անդամ եմ, բայց իմ տան մեջ իմ երեխաների համար լավ հայր կամ լավ մայր չեմ:

Երեխան ունի նաև ճանաչվելու կարիք: Նա ուզում է, որ դու ճանաչես իր անձը, անկախ նրանից՝ փոքր է

ինքը, թե՞ մեծ: Դու գնահատի՛ր նրա անձը: Օրինակ՝ իմ հայրը հաճախ քույրերիս ու եղբայրներիս ասում էր. «Ռադիկը ձեր մեծ եղբայրն է, դուք նրան պետք է լսեք որպես ձեր մեծ եղբոր»: Մենք չպետք է արհամարհենք երեխայի անձը:

Սիրելիներս, մենք պետք է իմանանք, որ 14-15 տարեկան հասակում երեխաների մեջ զգացմունք ու համակրանք է արթնանում հակառակ սեռի նկատմամբ, ու երեխաները սիրահարվում են: Նման դեպքերում մենք շատ հաճախ խստորեն պատժում ենք մեր երեխային: Բայց չէ՞ որ երեխան մեղավոր չէ, պարզապես մա մեծացել է: Բայց մենք ասում ենք, որ դա մեղք է և պատժում ենք նրան: Պատժելու փոխարեն դու նրան պետք է ուղղես դեպի ճշմարտությունը ու բացատրես այդ ամենը, քանի որ մա չի հասկանում՝ ինչ է մեղքը և ինչ է գերությունը: Բո՛ւ «մեղք է» ու «չի կարելի» ասելով չի դադարի նրա ներսի զգացմունքը: Ինչպես որ մեր որովայնն է զգում հացի կարիք, այնպես էլ երեխան, աճելով, զգում է սիրո այդ կարիքը: Դու պետք է խրատես երեխային, բացատրես, որ դա նորմալ երևույթ է ու նշանակում է, որ ինքը մեծացել է, բայց այդ ամենին դեռ ժամանակ կա՝ պետք է սպասել, համբերել, դառնալ ավելի հասուն տղա կամ աղջիկ, մկրտվել, դառնալ եկեղեցու անդամ և այդ ժամանակ արդեն մտածել հարս կամ փեսա լինելու մասին: Ոչ մի դեպքում չպետք է կոտրել երեխային: Ես հանդիպել եմ այդպիսի հայրերի, որ նման դեպքերում ծեծում են երեխային՝ ասելով, որ սիրահարվելը մեղք է, և ծեծելով պատ-

ժուռ են նրան: Այդ ժամանակ երեխան ընկնում է ավելի վատ կյանքի մեջ և ավելի է հեռանում Տիրոջից: Միրելիս, ճանաչիր ու գնահատիր քո երեխայի անձը, մի՛ անարգիր ու մի՛ ցավեցրու նրան:

Երեխան ունի ինչպես խրատի, այնպես էլ պատժվելու, հանդիմանվելու կարիք:

Նա ունի նաև խիստ

խոսքի կարիք: Բայց քանի որ մենք սա չգիտենք, մենք սկսում ենք վերջից՝ պատժելուց, սակայն դա ճիշտ չէ: Աստծու Խոսքը մեզ սովորեցնում է, որ ամեն բան ունի իր ժամանակը: Եվ ի՞նչ է ասում Աստծու Խոսքը խրատելու մասին. «Բռնոր գիրքը Աստծոյ շունչն է և օգտակար է սովորեցնելու, հանդիմանելու, շտկելու և արդարության մեջ խրատելու համար: Որպեսզի Աստծոյ մարդը կատարյալ ըլլայ՝ ամեն բարի գործերու պատրաստված» (Բ Տիմոթեոս 3.16-17): Ամեն բան պետք է անել ճշմարտությամբ, սիրով, մաքրությամբ, հավատքով, այդ ամենը երբեք չպետք է անել դժգոհությամբ և ատելությամբ:

Մի ուսուցիչ կար: Նա եկեղեցու անդամ էր, մեր եղբայրն էր: Նրա տղան 16 տարեկան էր: Մենք ծնողական հավաքույթ էինք անցկացնում, որի ժամանակ նա դառը լացեց և խոստովանեց, որ իր տղան վատ վարքի տեր է, և այդ պատճառով էլ ինքն իր տղային չի սիրում, ատում է: Միրելիս,



գողը մտել է քո տուն, մահը ներս է մտել, որպեսզի երեխաներին տնից կտրի, Աստծու տուն գալուց հեռացնի: Սատանան չի գալիս, որպեսզի լավ բան անի, նա գալիս է, որպեսզի թալանի, սպանի, կորցնի, կողոպտի:

Միրելիներ, ես ուզում եմ՝ մենք անկեղծ լինենք և տեսնենք, թե քանիսի մեջ է այսօր սատանան իր սև գործն արել, քանի տարի է անցել, որ քո ներսը վիրավորված է, ու այդ հարցը քո տան մեջ դեռ չի լուծվել: Ինչքա՞ն երեխաներ կան, որ չեն ապաշխարում, և այդ պատճառով մենք էլ ենք կոտրված և չգիտենք ինչ անենք: Քաջալերելու համար Տիրոջ Խոսքից ուզում եմ կարդալ *Եսայի*

51.14 խոսքը. «Կապվածը շոտով պիտի արձակվի, գործին մեջ պիտի չմեռնի, իր հացը պիտի չպակսի»:

Միրելիներ, կապվածը պիտի արձակվի, կոտրվածը պիտի փաթափվի, կորվածը պիտի փնտրվի, փլված քարերը պիտի իրենց տեղը դրվեն: Տեր Հիսուսը եկել է, որպեսզի քանդի սատանայի գործերը, որպեսզի մեր ներսում բժշկություն կատարվի ու կենդանի հավատք ձևավորվի: Մենք պետք է աղոթենք և ասենք. «Ով Տեր, ահա ես, և ահա իմ երեխաները, խնդրում եմ, ձեռքդ երկարացրու դեպի մեզ: Ես կոտրված եմ, հավատքից ընկած եմ, թուլացած եմ, խաբված եմ, հոգուս աշխարհում խառնաշփոթ է, և ես չգիտեմ, թե ինչ անեմ: Խնդրում եմ,

Պեն պրեն միլիոն. 2014թ., № 8 (59)

ձեռքերդ տարածիր մեզ վրա, քանի որ Քո ձեռքը չի կարճացել փրկելու համար»:

Քույրե՛ր, եղբայրնե՛ր, Ողբ Երեմիա 2.18-19-ում կարդում ենք. *«Անոնց սիրար Տերջը աստղակեց. Ով Միտնի աղջկան պարիսպ, ցերեկ ու գիշեր հեղեղի պես արցունք հոսեցուր: Քեզի հանգիստ մի տար, աչքիդ բիրբ բող չդադարի: Ելիր, գիշերով աստղակե գիշերվան պահերում սկիզբը. Քու սիրտդ ջուրի պես բափն Տիրջը սաջև. Ձեռքերդ Անոր վերցուր քու տողոց հոգիներում համար, որոնք փողոցներում գլուխը անոթութենե՛ կը մարին»:*

Միրելի՛ս, քեզ հանգիստ մի տուր, ողբ արա, աղաղակդ թող երկինք բարձրանա, մի՛ հանձնվիր և ասա. «Սատանա՛, իմ երեխաները Տիրջ պարզեն են, Տիրջ ժառանգությունն են, նույնիսկ մի կնդակ էլ չպետք է քոնը լինի: Որտեղ ես, այնտեղ էլ՝ իմ երեխաները, որտեղ Հիսուս, այնտեղ էլ ես ու իմ ընտանիքը: Հետուի պես պետք է ասենք՝ «Ես և իմ տունը Եհովային պիտի պաշտենք»:

Միրելիս, մի՛ հանձնվիր: Եթե կողոպտվել ես, Տերն ավելիով պիտի լցնի, եթե քո հոգու աշխարհը քարուքանդ է եղել, Տերը քո քարերը պիտի շարի: Քույրեր և եղբայրներ, մենք պետք է կարողանանք հավատքով տեսնել, հավատքով աղոթել ու մեր երեխաներին վստահել մեր Կենդանի Աստծուն: Եսայի 59.19-ում կարդում ենք. *«Արևմուտքը Տիրջ անունեն, արևելքը Անոր փառքեն պիտի վախճան: Երբ թշնամին գետի պես գալ, Տիրջը Հոգին անոր դեմ դռշակ պիտի կանգնեցնեն»:* Փառք Տիրջը: Դու մի՛ նայիր երևույթին, երեխայիդ մահվանը կա-

մակից մի՛ դարձիր: Եթե սատանան ներխուժել է քո տուն, միևնույնն է, դու մի՛ վախեցիր, քո Փրկիչը կենդանի է, Նա գիտի քո տկար վիճակը, քո խնդիրները, քո ներսը: Նայի՛ր Տիրջը, միայն Նա կարող է օգնել մեզ նեղությունների ժամանակ: Կանչի՛ր Նրան քո նեղության ժամանակ, ձեռքերդ երկինք պարզիր և աղաղակի՛ր. «Տեր, ես Քո կարիքն ունեմ, ուզում եմ նորոգվել: Իմ երեխաներին, որ Քո պարզեն են, Քո ձեռքերի մեջ եմ բերում և Քո ողորմությունն եմ խնդրում»: Գուցե Տերը թույլ է տվել այս դժվարությունները, որպեսզի ինձ ու քեզ աղոթքի մարդ դարձնի, աղաղակող դարձնի, շտկի մեր հավատքը, որպեսզի մենք սովորենք վստահել Հիսուսին:

Մի քույրիկի երեխան անբարիշտ կյանքով էր ապրում և ընկավ բանտ: Քույրիկն աղոթել էր իր երեխայի համար և հավատքով խնդրել էր Աստծուն, որ իր որդին բանտից ապաշխարած դուրս գա: Հավատալը դժվար է, բայց Աստված ունի բազմաթիվ հնարքներ, Նա ունի շատ կերպեր: Եվ հենց այդպես էլ կատարվեց: Այդ քույրիկի հավատքով և աղոթքով տղան ընդունել էր Ավետարանը և բանտից տուն էր եկել Հիսուսին ընդունած:

Միրելիս, աղոթի՛ր քո երեխայի համար, հիշի՛ր նրան, բեր Տիրջ ձեռքերի մեջ, Նրա արյունաթաթախ բազուկների մեջ: Տերը լսում է քո աղաղակը, Նա մոտենում է քեզ, օրհնում է քեզ, դու միայն հանձնվիր Նրան, վստահիր Հիսուսի բազուկներին ու փառաբանիր Նրան հավիտյան հավիտենից: Ամեն:

Ռադիկ Մխիթարյան

ՄԻ՝ ԳՆԱՑԵՔ ԳՈՒՇԱԿՈՂՆԵՐԻ ՄՈՏ

Թվում է, թե հեռավոր անցյալում են այն ժամանակները, երբ մարդ արարածն առարկաներից աստվածություններ էր կերտում, երկրպագում դրանց և պաշտում: Ավաղ, 21-րդ դարն էլ առատ է կուռքերով, որոնք իշխում են մարդու վրա, սոփալում խոնարհվել ու երկրպագել իրենց: Դրամ, հարստության մոլուցք, փառք, եսասիրություն... շարքը կարելի է շարունակել: Աստված Երեմիա մարգարեի միջոցով մեզ այսօր հիշեցնում է Իր դատաստանի մասին, որից չի խուսափի և ոչ մի «կռապաշտ».

«Ես դատ ու դատաստանով եմ խոսելու նրանց հետ՝ իրենց գործած բոլոր չարիքների համար, քանզի նրանք լքեցին ինձ և գոհեր մատուցեցին օտար աստվածներին, երկրպագեցին իրենց ձեռակերտ կուռքերին» (Երեմիա 1.16):

Աստծու Խոսքն ասում է. «Ես եմ քո Եհովա Աստվածը, ինձանից գատ ուրիշ աստվածներ չունենաս, Դուն քեզի կուռք չշինես ոչ երկրի վրա, ոչ երկնքում, ոչ երկրի տակ ջուրերում մեջ»: Այսօր շատ հաճախ լսում ենք այսպիսի հայտարարություններ՝ առնետի տարի, աքաղաղի տարի, նապաստակի տարի... Սա նույնպես կռապաշտություն է: Նույնը կարող ենք ասել աչքահուլունքների ու թալիսմանների մասին: Ցավալի է, բայց մարդիկ մոլորված են ու հավատում են, թե սրանք իրենց ինչ-որ հաջողություն կարող են բերել:

Նախ՝ հստակեցնենք, թե ինչ ասել

է կռապաշտություն: «Կռապաշտություն» բառն առաջացել է «կռել» (ծեռքով ստեղծել) արմատից և նշանակում է մարդու ծեռքով ստեղծվածի նկատմամբ պաշտամունք: Լայն իմաստով «կռապաշտություն» նշանակում է ընդհանրապես մարդու կողմից ստեղծվածի (դա կարող է լինել նաև գաղափար, գիրք, նկար, քանդակ, գերեզման, մասունք) պաշտամունք: Կռապաշտությունը որևէ կապ չունի կենդանի Աստծու և Նրան պաշտելու, երկրպագելու հետ:

Սիրելիներ, այսօր մեր աչքերի առջև օրեցօր աճում է անօրինությունն ու մեղքը: Ազատորեն ու հրապարակավ, նույնիսկ հեռուստատեսությամբ քարոզվում են դերի ուսմունքներն ու սատանայի տարբեր տեսակի մոլորությունները՝ գուշակություն, բախտ նայել, մոմ թափել և այլն: Պողոս առաքյալը *ԱՄՏԻՄ.4.1*-ում զգուշացնում է մեզ, որ *«...վերջին ժամանակները մեկ քանիները հավատքեն պիտի ապստամբեն ու մոլորեցուցիչ ոգիներու ու դևերու ուսմունքներուն ուշադրություն պիտի տան»:*

Ավելանում է դևերի ազդեցությունը մարդկանց վրա, մարդիկ չարանում են, հուսահատվում և չհասկանալով ու խաբվելով՝ գնում գուշակների ու «բախտ նայողների» մոտ: Սատանան հնարել է գուշակության տարբեր ձևեր՝ աստղերով, խաղաքարտերով, ձեռքի գծերով, սուրճի բաժակով, բայց այդ բոլորն էլ ծառայում են մարդուն

ՊԼԵ պրես միլիթ., 2014թ., № 8 (59)

մոլորեցնելու և Աստծուց հեռացնելու նպատակին:

Դրանցից շատ տարածված է աստղագուշակությունը: Մարդիկ հավատում են, թե իրենց վարքը, բնավորությունը և ճակատագիրը համաստեղության նշաններով է կանխորոշված, այսինքն՝ իրենց ծննդյան ամսով ու օրով: Ի՞նչ կարելի է ասել այդպիսի տեսության մասին:

Նախ և առաջ՝ աստղագուշակությունն արգելվում է Աստծու Խոսքով: Դեռ Հին ուխտում՝ *Բ Օրինաց 18.10-13-ում* կարդում ենք, որ գուշակությունը, հմայությունը և կախարդությունը Աստծու առջև զարշելի է, իսկ *Ղևա. 20.27-ում* ասվում է. «*Վի՛տի կամ նշանագետ եղողը, այդ մարդ քլլայ թե՛ կին, անշուշտ պիտի մեռցուի. թող քարկոծեն զանոնք, անոնց արիւնը իրենց վրայ քլլա*»: Գուշակությունը զգվելի մեղք է Աստծու առջև. եթե գուշակները չապաշխարեն, նրանց վերջնական տեղը կլինի կրակի լիճը: Դիմում ենք բոլոր գուշակներին ու սատանայի ծառաներին. ապաշխարեցեք ու Ավետարանին հավատացեք, Աստված չի ուզում ոչ մեկիդ կորուստը:

Աստծու Խոսքն ասում է, որ մարդու ապագան՝ օրհնությունն ու անեծքը, կախված չեն նրանից, թե մարդը որ աստղի տակ է ծնվել: Օրհնությունն ու անեծքը կախված են նրանից, թե ի՞նչ ճանապարհ է մարդն ընտրում՝ Աստծու Խոսքին հնազանդվելու՞, թե՞ հակառակության ու մեղքի: Հակոբն ու Եսայի մույն օրը, «մույն աստղի տակ» էին ծնվել, բայց տարբեր կյանքեր

ունեցան՝ իրենց ընտրության պատճառով:

Ո՞ր աստղի տակ էլ որ ծնված լինես ու մինչև երկիր ծայրը վնդված էլ լինես, եթե դու Աստծուն դառնաս ու հնազանդվես, Աստծու օրհնությունը կհասնի քեզ ու կփոխի քո կյանքը: *Ամուս 5.8-ում* ասվում է, որ Աստված կարող է մեկ ակնթարթում մահվան ստվերը առավոտյան լույսի դարձնել ու ցերեկը գիշերվա պես մթնեցնել: Մարդու ապագան որոշվում է ոչ թե նրանով, թե նա երբ կամ որ «աստղի տակ» է ծնվել, այլ նրանով, թե ինչ ճանապարհ է նա ընտրել՝ կյանքի՞, թե՞ մահվան: *Եզեկիել 18.21-25-ում* կարդում ենք, որ եթե ամբարիշտը դարձի գա ու արդարություն անի, նա անշուշտ պիտի ապրի ու պիտի չմեռնի, իսկ եթե արդարը արդարությունից դառնա ու ամբարիշտի պես անօրհնություն անի, պիտի մեռնի: Այսպիսով, մարդու ապագան ու նրա վերջնական վախճանը որոշում են ոչ թե աստղերը, այլ այդ աստղերն Ստեղծողի Խոսքի նկատմամբ ունեցած վերաբերմունքը՝ Աստծու Խոսքին հնազանդվելը կամ այն մերժելը:

Աստղագուշակությունն ու քրիստոնեական հավատքը անհամատեղելի են: Մի՛ գնացեք գուշակների, մոմ թափողների, «բախտ նայողների» ու սատանայի այլ ծառաների մոտ, այլ հավատացե՛ք Քրիստոսին, փոխե՛ք ձեր ճանապարհը, գնացե՛ք Քրիստոսի ետևից, ու ձեր կյանքը կփոխվի խավարից դեպի լույս, մահից դեպի կյանք, անեծքից դեպի օրհնություն: Ամեն:



ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես՝ Անիշկա Ապերյանս, ծնվել եմ Շամշադինի շրջանի Այգե-ծոր գյուղում: Հետագայում տեղափոխվել եմ Երևան, որտեղ էլ, 1994թ. Աստծու հոսքը լսելով, ապաշխարել եմ:

2008թ. հանկարծակի հիվանդացա, որովայնի սուր ցավեր ունեի: Դիմեցի բժշկի: Ինձ հետազոտեցին և շտապ վիրահատություն կատարեցին: Վիրահատության ժամանակ բացել էին որովայնս ու երբ տեսել էին, թե ինչպես է տարածվել քաղցկեղը, մորից կարել էին: Ինձնից միայն 6 լիտր ջուր էին հեռացրել և ուրիշ ոչինչ, որովհետև պարզվել էր, որ չարորակ ուռուցքը զարգացման վերջին փուլում էր: Հարազատներիս ասել էին, որ անգամ քիմիոթերապիա ընդունելն է անիմաստ, որովհետև 10-20 օրվա կյանք ունեմ: Ինձ ոչինչ չէին ասել: Ես հիվանդանոցից շատ ուրախ տուն եկա, բայց տեսնում էի, որ ընտանիքս շատ տխուր էր: Ինձ խորհուրդ տվեցին սիսեռաբուժություն անել, ես համաձայնեցի: Սակայն մի օր, երբ սիսեռ փոխելիս վիրակապը բացեցին, տեսան, որ սիսեռը շատ խորն է գնացել, հասել է ոսկորիս և դուրս չի գալիս: Ես սուր ցավերի մեջ էի և խնդրում էի Հիսուսին. «Տեր, ինչ-որ արել եմ ու Քո կամքը չի եղել, ների՛ր, խնդրում եմ, և

օգնի՛ր, որ սիսեռը դուրս գա իմ մարմնից, ցավին չեմ դիմանում»: Հետո հոգևոր քրոջս խնդրեցի, որ հանի սիսեռը, բայց այն արդեն դուրս էր եկել, և դա բոլոր ներկա եղողները տեսան: Դրանից հետո ես հրաժարվեցի սիսեռաբուժությունից: Թեև հարազատներս հիվանդությանս մասին ինձ ոչինչ չէին ասել, ես գյուղում, հարևանի միջոցով, պատահաբար իմացա այդ մասին: Քանի որ բժշկական թղթերն ինձ մոտ էին, ես բացեցի և կարդացի. չարորակ ուռուցք:

Մի օր, իմ վիրահատությունից մոտ մեկ տարի անց, կենտրոնում տեղի ունեցող հավաքույթին տեսիլք տեսնողներ էին եկել: Քանի որ բժիշկների ասած 20 օրվա կյանքի փոխարեն արդեն մեկ տարի ապրում էի, հավաքույթի վերջում, երբ հիվանդների և հոգսերի համար աղոթքներ էին անում, ես խնդրեցի Տիրոջն՝ ասելով. «Տեր, եթե Դու ինձ բժշկել ես, խնդրում եմ, հայտնի՛ր ինձ, որպեսզի վստահ լինեմ իմ բժշկության մեջ»: Տեսիլք տեսնող քույրն ինձ ասաց այն, ինչ ես մտքիս մեջ էի խորհում, և Տերը նրա միջոցով պատասխանեց. «Դու բժշկված ես, զավակս»: Այդ պահին մի ձեռք զգացի, որ աջ կողքովս որովայնիս մեջ մտավ:

Անցավ ևս 2 տարի: Ես հաճախում

Պեղեպեռեմի Գեղի, 2014թ., ԾՄ 8 (59)

էի հավաքությունների և փառք տալիս Աստծուն՝ Իր կատարած մեծ հրաշքի համար: Մի օր, երբ հավաքությանց տուն վերադարձա, ինձ ասացին, որ տղաս գումար է ուղարկել և ուզում է, որ ես իր մոտ՝ Մոսկվա գնամ, եթե բժիշկները թույլ տան ինձ ինքնաթիռ նստել: Հարազատներս ինձ մորից տարան ռենտգեն հետազոտման, և արդյունքն ասպեցուցիչ էր՝ մերսս հայելու պես մաքուր էր, միևնույն նախկին նկարը ճյուղավորված, զարգացման վերջին փուլում եղող քաղցկեղ էր ցույց տալիս: Բժիշկները շփոթվել էին, բոլորն էլ

հասկանում էին, որ ինձ հետ հրաշք է կատարվել: Կանչեցին պրոֆեսորին, որն ինձ հարցրեց. «Տիկի՛ն, այս ժամանակահատվածում ի՞նչ եք արել, որ այս հրաշքը կատարվել է ձեզ հետ»: Ես ասացի. «Եթե հրաշքների հավատում եք, ես ձեզ ասեմ, որ այդ հրաշքը իմ Տեր Հիսուս Քրիստոսն է արել»: Սրտանց շնորհակալ եմ Տեր Հիսուս Քրիստոսից՝ Իր կատարած մեծ հրաշքի համար:

Անիշկա բույր

ք. Երևան, Կենտրոնի տարածք

Մ Ո Ր Ա Ղ Ո Ր Ք Ո Վ

Ես երիտասարդ, ուրախ ծովային ենթասպա էի: Այդ անգամ մեր նավարկությունը շատ դժվար էր ու վտանգավոր:

Օվկիանոսը մռայլ աղմկում էր: Այդ երեկոն ես հիշում եմ այսօրվա պես: Մեր նավապետը շատ բարի, բայց և խստապահանջ անձնավորություն էր: Մենք նրանից սարսափում էինք: Հանկարծ միջանցքից լսեցինք նավապետի ոտնաձայները: Նա մտավ սենյակ և բոլորիս ոտքի հանեց.

- Պարոնա՛յք, ձեզնից ո՞վ էր քիչ առաջ համարձակվել մտնել իմ նավախցիկ:

Բոլորը զարմացած իրար էին նայում:

-Դե՛, ո՞վ էր այնտեղ,- զայրացած հարցրեց նավապետը և, երևի բոլորիս աչքերում կատարյալ անտեղյակություն կարդալով, արագ դուրս եկավ ու բարձրացավ վերև:

Այնտեղ մույնպես հնչեց մույն հարցը: Նավապետը, այնտեղ էլ պատասխան չստանալով, բոլորին հրամայեց վերև բարձրանալ: Նա պատմեց, որ իր նավախցիկում մոր էր պատրաստվում քնել, երբ ոչ քուն, ոչ արթուն լսում է. «Ուղղվի՛ր հարավ-արևմուտք, համուն մարդկային կյանքերի փրկության: Արագությունը 300 մետր/րոպեից պակաս չլինի: Շտապի՛ր, քանի դեռ ուշ չէ»:

Մենք զարմացանք նավապետի

պատմությունից, սակայն որոշվեց նազմ ուղղել նշված ուղղությամբ:

Վաղ առավոտյան, սովորության համաձայն, բոլորս տախտակամածի վրա էինք:

Նավավարն, առանց մի խոսք ասելու, նավապետի ուշադրությունն ուղղեց հորիզոնում հայտնված սև առարկայի վրա: Նավապետը բոցմանի ակնաջին ինչ-բան չընջաց: Երբ նա թեքվեց դեպի մեզ, նրա դեմքը սովորականից ճերմակ էր: Կես ժամ հետո արդեն անգեն աչքով կարելի էր տեսնել, որ այդ սև առարկան լաստանման մի բան էր, որի վրա պառկած էին երկու հոգի՝ մի նավաստի և մի երեխա: Եվս կես ժամ, և նրանց փրկելու համար արդեն ուշ կլիներ:



Նավապետը, հոգատար մոր նման, ջերմությամբ էր շրջապատել երեխային: Միայն երկու ժամ անց նավաստին ուշքի եկավ և ուրախությունից սկսեց լացել, իսկ երեխան մուշ-մուշ քնել էր:

- Շնորհակալ եմ Քեզնից, Տեր իմ, երևում է՝ մորս աղոթքը Աստծուն է հասել:

Մենք հետաքրքրությամբ շրջապա-

տեցինք նրան, և նա պատմեց, թե ինչպես է իրենց նավը խորտակվել՝ հանդիպելով ստորգետնյա խութերի: Նավի վրա եղածներից ոմանք լաստանավով էին փրկվել, իսկ ինքը փրկվել էր հրաշքով՝ բռնվելով նավաբեկորից: Երեխան անծանոթ էր, ուղղակի չստեղծվելու համար կառչել էր այդ բեկորից:

- Երևում է՝ մայրս աղոթում է ինձ համար,- ասում էր նավաստին՝ ակնածանքով նայելով երկնքին: - Նրա աղոթքն ինձ փրկեց: Ահա նրա նամակը, գրպանումս եմ պահում:

Նա գրպանից հանեց կիսագրագետ ծեր կնոջ դողդոջուն ձեռքով գրված նամակը: Մենք բոլորս հերթով կարդացինք այն, որը մեծ ազդեցություն բողեց մեզ վրա: Նրա վերջին տողերը մինչև հիմա անգիր հիշում եմ. «Շնորհակալ եմ, որդիս, որ ինձ չես մոռանում, հիշում ես ծերիս: Աստված քեզ չի թողնի: Ես օրուգիշեր խնդրում եմ քեզ համար: Առողջ եղիր և չմոռանաս քո ծեր մորը, որ քեզ համար աղոթում է: Միտա միշտ քեզ հետ է: Թող Աստված քեզ օրհնի, փրկի ու պահպանի քեզ ինձ համար»:

Երևում էր, որ նավաստին շատ էր սիրում իր մորը և հաճախ հիշում էր նրան:

Նավապետը շատ սիրեց փրկված յոթ տարեկան տղային: Նա զավակներ չուներ և որոշեց տղային իր մոտ պահել:

**Անքնակի և Տիրոջ ուղիները:
Մեծ է մոր աղոթքի զորությունը:**

Պենպոենթի թիվը... 2014թ... ՊՄ 8 (59)

Մի անհավար, ցանկանալով Ղազարոսի հարության դեպքը նսեմացնել, իր շուրջը գրավողներին ասում է, որ Ղազարոսի քույրերը՝ Մարիամն ու Մարթան, նախօրոք պայմանավորվել էին Հիսուսի հետ, որ Նա «կեղծ» հրաշք գործի և դրանով համբավ ստանա, դրա համար էլ Նա բարձրաձայն Ղազարոսի անունն է կանչել: Ներկաների մեջ մի ծեր մարդ է լինում, որն ասում է. «Եթե չասեր՝ Ղազարոս, դուրս արի, Բեթանիայի գերեզմանոցի բոլոր մեռելները հարություն կառնեին, որովհետև գրված է. «Կլեն Ասրծու Որդու չայնր և հարություն կառնեն» (Հովհ. 5.25):



Ինչպե՞ս դառնալ և լինել հոգևոր քրիստոնյա: Հոգևորության հարցը քրիստոնեության առանցքային հարցն է: Ներկա ժամանակաշրջանում, բարոյականության համալսարանում անկման ժամանակ, ծագում և հանրաճանաչություն է ձեռք բերում մակերեսային, ինքնագոհ հոգևորությունը, որի աղբյուրն է ոչ քե Սուրբ Հոգին, այլ ինչպես ասում է Պետրոս առաքյալը, «աշխարհի ցանկությունից առաջ եկած ապականությունը» (Բ Պետրոս 1.4):

Պետք է հստակեցնել, որ մարմնավոր հոգևորություն չի լինում: Դա կեղծիք է, նմանակում: Սուրբ Հոգուց դուրս հոգևորություն չկա:

Սուրբ Գիրքը սովորեցնում է, որ մարդը քացարչակ ալյասերված է: Առանց Ասրծու մարդը մեռած է: «Դուք հանցանքներու ու մեղքերու մեջ մեռած էիք, Ինք ձեզ կենդանացուց: Անոնց մեջ ժամանակին կը քայլեիք, այս աշխարհին բռնած ճամբովը, այս օդին իշխանությանը իշխանին ուզածին պես, այն ոգիին՝ որ հիմա ապստամբության որդիներին ներսիդին կը ներգործեն» (Եփես. 2.1-2):

Այսպես է Ասրված բնորոշում մարդուն.

Նա բարկության որդի է ու գրավում է անիծյալ դևի ազդեցության փակ:

Նա իր մարմնավոր կրքերի գերին է:

Նրա բանականությունը խաթարված է:

Նրա խիղճը պղծված է:

Նա հոգեպես մահացած է:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատարմ Իրեն ու փրկության ունենաք:

Այդ մասին հովհաննու 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միակերպ Որդուն փվեց, որ ով Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՏԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Մահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Անարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-84-39-84	Ղազարյան	Մամիկոն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմավան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան	Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թուխոյան	Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Միհր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Միհր
Ճամբարակ (Կարմիր)	091-77-74-78	Ճաղարյան	Խաչիկ
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան	Գևորգ
Սյուխակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահայր
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

ՓՐԿՎԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ ԱՆՀՐԱԺԵՇՏ Է ԶՂԶԱԼ ՈՒ ԽՈՍՏՈՎԱՆԵԼ

**Աստուծո զոհը կոտորված հոգին է. կոտորված ու խոնարհ սիրտը, ո՛վ Աստված,
Դու չես արհամարհի:**

Սաղմոս 51.17

**Ողորմի՛ր ինձ, ո՛վ Աստված՝ Քո գթասիրտության համեմատ, Քո առաք
գործագրությանը ջնջի՛ր իմ հանցանքները: Իմ անօրեննությունից ինձ
ամբողջովին լվա՛ւ ու իմ մեղքից ինձ սրբի՛ր: Քանի որ ես ընդունում եմ իմ
հանցանքները, ու իմ մեղքը միշտ իմ առջև է: Քո, միմիայն Քո դեմ մեղանչեցի
և Քո աչքերի առջև այս չարիքը գործեցի:**

Սաղմոս 51.1-4

**Մեր ամոթով ենք պառկում, և մեր անարգանքը ծածկում է մեզ, քանի որ
մեր մասնկությունից մինչև այսօր մեր Տեր Աստուծո դեմ մեղանչեցինք՝ մենք և
մեր հայրերը, և չհնազանդվեցինք մեր Տեր Աստուծո չայնին:**

Երեմիա 3.25

Ո՛վ Աստված, ողորմի՛ր ինձ՝ մեղավորիս:

Ղուկաս 18.13

**Տեր Աստված ողորմած ու գթած է, ու եթե Նրան վերադառնաք, չեզանից
երես չի դարձնի:**

Բ Մնացորդաց 30.9

**Ժամանակը լրացել է, և Աստուծո քաղավորությունը մոտեցել է.
սպալախարեցե՛ք և ավերարանին հավաքացե՛ք:**

Մարկոս 1.15